

[Schovelin.]

Besvarelsen med Ordene: „Intet er lettere“, og da til syvende og sidst Eksaminator blev lidt pikeret og sagde: Kan De ogsaa sige mig, hvordan indretter man en Lejlighed saaledes, at der aldrig nogen Sinde kommer Mados i Køkkenet?, svarede han: Intet er lettere, man stiller blot et Komfur op i Spisestuen og koger Maden der. Og det med den nye Bank er akkurat det samme: Man flytter Problemet. Ja, vi ved nok, at man kan lave baade een og 20 Banker uden Statsgaranti, men det, som var Spørgsmaalet, var: Hvorledes kan man afvikle den bestaaende Landmandsbanks Statsgaranti? Derfor har det heller ikke imponeret mig særlig, at Handelsbanken i sin Beretning tog til Orde for en saadan Løsning. Man skal frygte Danaerne, siger som bekendt et gammelt Ord, selv om de bringer Gaver, og Handelsbanken er og bliver dog et Konkurrenceforetagende.

Men jeg har meget vel forstaaet, eller jeg har haft en Fornemmelse af, at den højtærede Minister har været under et, om jeg saa maa sige, dobbelt Pres, nemlig baade fra Kancelliet, om jeg maa bruge det gammeldags Udtryk, og fra Nationalbanken. Om Nationalbanken har jeg nu altid ment, at den egentlig ikke havde noget med denne Sag at gøre. Nationalbanken har saamænd nok at gøre med at sørge for Landets Pengevæsen; kan den klare det, maa vi alle være glade; at den i det hele skulde gaa og ordne Landets Bankvæsen i øvrigt, tror jeg er en Misforstaaelse. Nationalbanken har ingen Samfundsopgave her, og en af de Ting, jeg er glad over ved den Ordning, der nu foreligger, er, at man helt er blevet fri for Nationalbanken, den er ikke en Gang indtraadt som Aktionær, der vil ikke være nogen Nødvendighed eller Mulighed rettere sagt for, at Nationalbanken blandes ind i den nye Banks Forhold. At den nye Bank som enhver Bank i Danmark vil stræbe efter at stille sig i et kollegialt og godt Arbejdsforhold til Nationalbanken, er en Selvfølge, men ud derover bør der ikke være noget Forhold mellem de to Banker. Hvad det, jeg kalder Kancelliet, angaar, ved vi jo, at selv gamle Frederik den Sjette og Christian den Ottende ofte havde stort Besvær med at faa sat deres Ønsker igennem overfor Kancelliets Modstand, og de var dog enevældige Konger, og en konstitutionel Minister, som paa en ny Maade har sin selvstændige Stilling, kan da ogsaa af og til have sine Vanskeligheder; men den nuvæ-

rende højtærede Minister hører i saa udpræget Grad til os, om jeg saa maa sige, hører i saa udpræget Grad til den anden Type: til Rigsdagstypen. Jeg er gennem hele mit Livs Førelse kommet til at nære stor Beundring for Centraladministrationen, som man nu vilde sige, og for den Maade, hvorpaa Sagerne behandles der. Man kan sige, at den er formel og bureaukratisk, men sligt er ogsaa nødvendigt, det giver en vis *Rygrad* i Lovgivningen, det er det Element, som Rigsdagen skal parres med for at faa gode Love. Rigsdagen møder op med helt andre Forudsætninger, kommer fra det praktiske Liv, har det praktiske Greb paa Tingene, og den højtærede Minister hører, som jeg sagde før, i ganske særlig Grad til den sidste Type. Derfor er jeg glad over, at den højtærede Minister er havnet ovre hos os; thi at der indenfor denne anden Type har været ganske overvejende Stemning for at løse Sagen rent rekonstruktionsmæssigt, er jo givet. Derfor hilser jeg med Glæde Ministeren velkommen som god Medarbejder paa denne Basis, Rekonstruktionens Basis, hvor han sikkert ogsaa nu har befundet sig vel blandt sine egne Folk.

Men medens de nævnte Samfundselementer, om jeg maa bruge det Udtryk, som har ment at burde anbefale og gjort et agitatorisk Arbejde for at faa Sagen løst ad den angivne Vej, altsaa som ny Bank, alle har været samvittighedsfulde, ansvarsbevidste Mænd og, lad mig tilføje, har staaet fuldstændig uegennyttigt overfor Sagen, har været ganske uinteresserede i selve dens Forløb og blot har ment deri at kunne finde den bedste tekniske Løsning, har man haft Fornemmelsen af, at der ogsaa har været andre „Samfunds“elementer i Bevægelse — Samfundselementer, der minder mig om Tarquinius Superbus. Det berettes om ham, at da hans Søn havde indtaget en Stad og ikke vidste, hvorledes han skulde forholde sig overfor Indbyggerne, sendte han Bud derom til sin Fader, og Tarquinius tog da Sendebudet med ud i sin Have og sagde til ham: Læg nu Mærke til, hvad jeg gør, og bring min Søn Besked derom. Og saa huggede han Hovederne af alle Valmuerne. Saa staaer der saa ejendommeligt: „Sønnen forstod Budskabet, men Sendebudet ikke“. Saaledes er der nu i dette Tilfælde dem, der har forstaaet disse Samfundskredses Antydning med at hugge Hovederne af Valmuerne. Det begyndte med, at man skulde lave en lille uskyldig Bank, som ikke kunde genere nogen — jeg mener ikke fra Rege-